

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. B.** zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. OAM-61/LE-PA03-P12-R2-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2015, č. j. 62 Az 8/2014 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **8 228 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] V žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že je náboženského vyznání protestant, od roku 2007 je členem strany MAK-Mouvement Autonome Kabyle, což je

hnutí berberského etnika za autonomii Kabylie. Z důvodu studia nikdy nekonal vojenskou službu, absolvoval gymnázium a univerzitu v Tizi Ouzu. Pracoval osm měsíců jako učitel francouzštiny. Jako důvod, proč opustil zemi původu, uvedl, že v Alžírsku není obecně bezpečno, má strach z policie, protože je podezírán ze spolupráce s teroristy, dále neuznávali v Alžírsku identitu Kabylské menšiny a Alžírská vláda chce, aby všichni v Alžíru byli arabové a muslimové. V pohovoru dne 17. 3. 2010 uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany. V souvislosti se svým náboženským vyznáním konstatoval, že každý křesťan může mít u sebe jen jednu bibli. Stávalo se mu, že při návratu z kostela jej četníci šacovali a pokud měl nějaké nepovolené materiály, tak mu je sebrali, a proto již dokumenty a CD u sebe nenosil. Jednou po něm vyžadovali spolupráci, chtěli ho vydírat kvůli víře, ale odmítl. Jednou byl zadržen policisty na dva dny, protože ho podezírali z podpory teroristických aktivit. Byl mu předložen seznam teroristů, z nichž některé znal, ale pak byl propuštěn a chtěli po něm, aby s policií spolupracoval. Na konkrétní otázku ohledně problémů se státními orgány v zemi původu uvedl, že žádné neměl, měl jen problémy s otcem. Pokud se týká činnosti pro MAK, s tím problémy neměl, ale někdy jsou členům činěny překážky.

[3] Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2010 žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo Krajským soudem v Brně zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[4] V doplňujícím pohovoru stěžovatel uvedl, že cestovní doklad mu vydala radnice města Tizi – Ouzou, vízum si zařídil na velvyslanectví, kde vyplnil žádost o vízum a povolení ke studiu Masarykovy univerzity v Brně. Neměl pevné náboženství, nebyl muslim, ale dostával informační letáky od protestantů a nyní vyznává protestantství. K otázce teroristických útoků konstatoval, že z alžírských tradic vyplývá konat různé útoky, byly směřovány i na jeho osobu z důvodu protestantské víry. Byl podezírán ze spolupráce se skupinou Katibad AL-ANSAR. Policie mu řekla, že byl občas viděn s teroristy, že jej často viděli mimo domov, mimo bydliště s rodiči, a to jim stačí k tomu, aby jej považovali za teroristu. Potvrdil, že s některými islámskými teroristy se zná, jako děti se stýkali. I když věděl, že jsou součástí teroristických skupin, běžně se s nimi potkával. Protože je podezírán ze sympatií k uvedenému hnutí, mohl by být zadržen. Měl problémy i z důvodu národnosti (Kabylské etnikum), neboť měl potíže i s přijetím na vysokou školu. U tohoto pohovoru k otázce jeho aktivit v MAK uvedl, že byl pouze sympatizantem hnutí.

[5] Krajský soud vyhodnotil námitku nevypořádání se žalovaným s jeho stanoviskem tak, že to, zda žalovaný respektoval či nerespektoval obsah stanoviska nelze vyložit jako porušení ustanovení § 36 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K nerespektování stěžovatelem předložených materiálů uvedl, že přestože žalovaný reagoval odkazem, že navrhované důkazy byly předloženy v angličtině, a proto se jimi nezabýval, neboť jazykem řízení je čeština nebo francouzština, tak ve výsledku se obavami z namítaných důvodů, které byly podloženy anglickými materiály, podrobně v odůvodnění zabýval.

[6] Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Přestože stěžovatel byl členem (příznivcem) hnutí za autonomii Kabylu, sám netvrdil, že z tohoto důvodu byl nějak

pokračování

pronásledován. Své problémy s policií spojoval zejména se vztahem k příslušníkům teroristické skupiny, se kterými se potkával a znal od dětství, a proto byl vyslýchán místní policií. Stejně tak ve správním řízení nekonkretizoval žádnou formu pronásledování ohledně jeho náboženského vyznání, jen poukazoval na obecnou situaci postavení příslušníků křesťanského náboženství. Přestože bylo potvrzeno, že vyznávání jiné víry než islám, je provázeno určitými omezeními, soud tato omezení nevyhodnotil jako pronásledování. Neshledal důvod mít pochybnosti o přesvědčivé úvaze žalovaného ohledně humanitárního azylu. Stěžovatel nesplňoval ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Je zaručena svoboda pohybu po zemi, cestování do zahraničí. Stěžovatel potíže s vycestováním do zahraničí neměl. Neúspěšní žadatelé o azyl, neporušili-li alžírské zákony, nejsou nijak postihováni. Stejně tak není obava ani z návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Její přijatelnost odvozuje z nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dále se soud dopustil pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. To spatřuje v tom, že soud v aspektech pojmu odůvodněný strach z pronásledování nerespektuje ustanovení zákona o azylu, kvalifikační směrnice, ani judikaturu.

[9] Namítá, že v žalobě vytýkal žalovanému absolutní ignorování jeho stanovisek a návrhů na doplnění dokazování. Žalovaný sám výslovně v napadeném rozhodnutí uvedl, že k některým důkazům nepřihlížel, neboť byly v jazyce anglickém. K části důkazů zřejmě přihlížel, ovšem není zřetelné ke kterým konkrétně. Proto namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav. Je přesvědčen, že podstatu žalobní námitky tvořila tvrzení ohledně návrhů na doplnění dokazování a informačních zdrojů v anglickém jazyce. Hodnocení soudu považuje za nepřezkoumatelné.

[10] Informace obsažené ve správním spise o situaci v zemi původu se nepromítly do závěrů o odůvodněnosti obav z pronásledování, resp. nebezpečí vážné újmy. Své obavy spojoval s třemi různými důvody a každému z nich bylo nutné se věnovat jak v rovině subjektivního strachu, tak objektivní možnosti pronásledování. Zejména u otázky pronásledování z náboženských důvodů se závěry žalovaného míjí s informacemi ve správním spise. Nehodnocenou otázkou ve vztahu k § 14a zákona o azylu byl hrozící trest za šíření křesťanské víry.

[11] Ze zpráv o zemi původu vyplývají závažné skutečnosti svědčící obavám z pronásledování z důvodu křesťanské víry. Údajně vzrůstal počet obvinění a zastrašování konvertitů-křesťanů, kteří byli obviňováni ze svádění od muslimské víry. Domnívá se, že soud hodnotil tuto námitku nedostatečně. Obdobně i zapojení stěžovatele v aktivitách spojených s kabylskou menšinou a hnutím MAK nebyly řádně posouzeny v intencích zákonné definice pronásledování. Hodnocení obav z jednání teroristických skupin nepovažuje též za zákonné. Těžko se lze smířit s odůvodněním, že si za to může sám,

protože se s teroristy stýkal. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že některé z příslušníků zná z místa svého bydliště.

[12] Navrhuje rozsudek krajského soud zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek soudu považuje za vydané v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis a vyjádření k žalobě. K námitkám vůči postupu soudu mu nepřisluší se vyjadřovat. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[16] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu.

[17] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku soud uvádí, že vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že toto rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[19] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nezabýval tvrzením ohledně návrhů na doplnění dokazování a informačních zdrojů v anglickém jazyce. Dále v žalobě vytýkal žalovanému absolutní ignorování jeho stanovisek a návrhů na doplnění dokazování.

[20] Soud názor o nepřezkoumatelnosti nesdílí. Nelze se totiž ztotožnit s argumentací v kasační stížnosti, že podstatu žalobní námítky tvořila tvrzení ohledně návrhů na doplnění dokazování a informačních zdrojů v anglickém jazyce. V doplnění žaloby, kde

pokračování

byly precizovány žalobní body, stěžovatel předně namítal, že správní orgán ignoroval jeho stanovisko, kterým realizoval své právo ve smyslu § 36 odst. 2 správního řádu. Správní orgán se nevypořádal s argumentací, kterou v něm uplatnil. Dále namítal, že ve stanovisku jím uplatněné důkazy, byť v anglickém jazyce, byly opatřeny překladem do jazyka českého. Proto tvrzení žalovaného, že k důkazům v anglickém jazyce nemohl přihlédnout, dle stěžovatele nemělo opodstatnění (viz str. 1-2 doplnění žaloby).

[21] Krajský soud na výše uvedené námitky reagoval, když konstatoval, že správní orgán respektoval jeho právo uplatnit stanovisko, avšak respektování či nerespektování obsahu stanoviska předloženého stěžovatelem, nelze vyložit jako porušení ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu (str. 9 napadeného rozsudku). K druhé části námitky týkající se anglických podkladů soud uvedl, že obavami, které byly podloženy těmito poklady, se žalovaný ve výsledku podrobně zabýval (str. 10 rozsudku). Druhá část námitky je hodnocena poměrně stručně, avšak nikoli nepřezkoumatelně. Krajský soud tak na podstatu uplatněné žalobní námitky reagoval. Podstatou námitky nebyla možnost uplatňovat podklady v cizím jazyce, popř. že žalovaný nezohlednil nějaké konkrétní informace z nich plynoucí. Takové skutečnosti v řízení před krajským soudem stěžovatel nenamítal.

[22] Dále se soud zabýval údajným nesprávným posouzením pronásledování z náboženských důvodů. Nelze přisvědčit tvrzení, že by se krajský soud touto námitkou zabýval nedostatečně. Krajský soud ji pečlivě vypořádal na str. 11 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že „*pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68). Při tom „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohátelné*“ (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81). V nyní posuzované věci je toho názoru, že požadavky kladené citovanými rozhodnutími jak na zjištění skutkového stavu, tak na informace o zemi původu byly splněny.

[23] V azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu aplikovat test „*přiměřené pravděpodobnosti*“: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. K nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

[24] Soud nezpochybňuje, že vyznávání jiné víry než islámu je v Alžírsku spojeno s jistými obtížemi, např. je kriminalizováno obrácení muslimů na jinou víru nemuslimy, je problém s povolováním využívat nemovitosti pro bohoslužby, protestanti mají jen málo oficiálně povolených kostelů (viz např. Alžírsko, Zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké

Británie, ze dne 17. 1. 2013). Nicméně stěžovatel neuváděl, že by se aktivně snažil získávat příznivce protestantského vyznání, popř. by se zasazoval o konání bohoslužeb na nepovolených místech. Pouhé vyznání jiné víry nezpůsobuje v zemi původu problémy naplňující pojem pronásledování. Proto obavy stěžovatele nelze hodnotit jako odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[25] Nelze přisvědčit ani tvrzení o nehodnocení hrozícího trestu za šíření křesťanské víry dle § 14a zákona o azylu, protože stěžovatel vůbec netvrdil, že by se zasazoval někdy v minulosti o šíření křesťanské víry, popř. někdy v budoucnu o to usiloval.

[26] K námitce, že aktivity stěžovatele spojené s kabylskou menšinou a hnutím MAK nebyly řádně posouzeny v intencích zákonné definice pronásledování, soud uvádí, že z jím podaných informací vyplynulo, že byl členem a sympatizantem hnutí MAK, problémy kvůli těmto aktivitám však nikdy neměl. Pokud jde o setkání se zakladatelem tohoto hnutí po odjezdu ze země a s tím souvisejících obav po návratu do Alžírsko, tak se jedná o ničím nepodložené domněnky. Z informací o zemi původu navíc vyplývá, že přestože vláda zřejmě neuznává autonomii Kabylu, tak se nestaví zcela negativisticky k požadavkům Berberů (např. financování výuky berberštiny na školách). Soud se tak ztotožnil se závěry jak žalovaného, tak krajského soudu, že stěžovateli kvůli jeho etnické příslušnosti v zemi původu nehrozí nebezpečí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[27] Jestliže se stěžovatel neztotožňuje s odůvodněním k obavám z jednání teroristických skupin a s tím souvisejícího chování policie z důvodu, že si za to může sám, protože se s nimi stýkal, soud konstatuje, že v jeho případě bylo zvolené odůvodnění přiléhavé. Přestože byl v souvislosti se svými kontakty jednou zadržen policií, byl následně v přiměřené době propuštěn. Za situace, kdy se znal a občas stýkal s osobami napojenými na teroristické skupiny, lze považovat aktivitu policie za legitimní. Navíc jeho tvrzení, že je podezírán z podpory terorismu se jeví jako nedůvodné, protože Alžírsko nikdy nepožádalo o vydání stěžovatele či o něj nikdy nemělo jakýkoli zájem. Stejně tak mu byl vydán a ponechán cestovní pas s možností vycestovat do Evropy za studiem. Soud odkazuje nad rámec výše uvedeného i na svou judikaturu, která konstatovala, že „*postih propagace teroristického separatistického hnutí s občasnými teroristickými projevy ze strany státních orgánů v určité zemi (byť zatížen určitými excesy) nelze považovat za pronásledování z důvodu podle § 12 zákona o azylu.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 207/2005). Soud uzavírá, že aktivita policie v tomto konkrétním případě byla zcela přiměřená a nedosáhla patřičné intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[30] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], dále i 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele doložil soudu osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty, odměna se proto zvyšuje o částku 1 428 Kč připadající na tuto daň. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu